

פרק 1

ניו יורק, שנתיים לפני כן

"מוקד 911, איך אפשר לעזור?" דרסי לורנס רק מתחילה משמרת, וכבר מקרה חירום רציני מתחיל להתגלגל. אמא שלה תמיד אמרה שהיא מושכת צרות.

התנשפויות מהירות בקו, הדובר מנסה לדבר: "הצילו!!! תבואו מהר! אני..." האיש מתנשף ואז צורח: "יש שוד! בחנות!!!"

"המשטרה תגיע מיד אדוני, איפה אתה?" דרסי מקלידה במהירות את הנתונים.

"ולטון... אבניו... פינת המאה שמונים... ואחת". קולו נקטע בהתנשפויות כבדות.

"שלחנו ניידת אדוני". דרסי לוקחת פיקוד, שולחת הודעות חירום לכל השוטרים בסביבה. "בוא תנסה להירגע ולספר לי מה קרה".

"כן, כן".

"איך קוראים לך?"

"ג'ואל". האיש ממשיך להתנשף בכבדות, באמצע לרוץ.

“בוא תעצור רגע מהריצה ג'ואל. אתה עדיין על ולטון אבניו?” היא מנסה למקד אותו.

“כן”.

“מישהו רודף אחריך?”

“מה? לא”. הוא נשמע נעצר. “לא. הוא לא רודף אחרי. האנשים בחנות שם... הוא עם נש... עם נשק”.

“באיזו חנות?”

“אננס. זה של התכשיטים. אוי אלוקים, הלב שלי. אני כולי רועד מפחד”.

“שודד נכנס לחנות עם נשק ואיים על הקונים?” העסק הולך להפוך משוד פשוט לאירוע בני ערובה. דרסי מסמנת בדחיפות למוקדנית נוספת להצטרף אליה, היא תסייע בהעברת המידע במהירות ישירות ליחידות בשטח.

“כן. אקדח גדול, ארוך כזה. הוא הוציא אותו מהתיק שלו”. ברקע נשמעות סירנות. המשטרה כבר בשטח.

“אוקיי. ראית את השודד? הוא דיבר?”

“דיבר? הוא צרח. אל תשאל”.

“ראית את הפנים שלו?”

“קצת. הוא לבש משקפי שמש גדולים וכובע בהיר, אבל אני בטוח שהוא היה לבן”.

“הכל בסדר אדוני, המשטרה בדרך למקום. תישאר איתי בבקשה על הקו, תספר לי מה אתה רואה. אני גם צריכה את מספר הטלפון שלך”.

“בסדר”. הוא לוקח עוד אוויר מקריא את המספר. שיחות נוספות המספרות על מקרה השוד זורמות למוקד החירום.

“לך בינתיים תקנה לך בקבוק שתייה, שב ותירגע. אתה צריך אולי שאשלח לך עזרה רפואית?”

“לא. לא. אני בסדר. הנה אני קונה לי מיץ. אוי, אני לא עומד בזה”.

בית משפחת קליין, ניו יורק

"זהו אחי, סיימנו". ההיספני הענק אפילו לא מתנשף אחרי המאמץ הפיזי של סחיבת מאות ארגזים, מהמשאית הארוכה אל הבית.

"תודה". דניאל תוקע ערמה של שטרות בידו, מביט אל תוך משאית הענק המרוקנת. הם לוחצים ידיים, המשאית נוסעת משם, משאירה את משפחת קליין עם ערמת ארגזים ענקית במרכז הסלון.

דניאל פוסע פנימה אל ביתו החדש. סוקר בעיניו את הקירות הבוהקים, מנסה להתרגל.

"וואי איזה יום!" אשתו מתיישבת על ספת הריקליינר התקועה באמצע שומקום. "אין לי כוח לזוז!"

"עוד מאמץ קטן ואנחנו מסיימים", הוא מותח את שריריו הדואבים. "קדימה, בואו נסיים מהר ונצא כולנו לאכול פה באזור".

"כן... המטבח כאן לא יהיה מאורגן עד עוד שנתיים לפחות", מירי נאנחת. "מה יהיה? מחר היום הראשון ללימודים ואין לי מושג איפה התלבושות של הבנות". היא מפהקת עמוקות. "היינו צריכים להגיע לפני שבוע..."

"הבית לא היה מוכן לפני שבוע", דניאל מזכיר לה.

היא נאנחת, יודעת היטב את התשובה.

"קפה מישהו?" רננה מפציעה מבין הארגזים, מנשא מקרטון בידה, בתוכו נחות בשלווה שתי כוסות קפה מהביל.

"רננה!" אביה מושיט יד לכוס החמה. "את האדם הנכון במקום הנכון!"

"בשמחה", היא מחייכת, מושיטה לאימה כוס עטופה בקרטון קטן להגנה מהחום. "יצאתי לסיבוב בשכונה. יש בסוף הרחוב מרכז מסחרי קטן עם בית קפה".

"ההכשר?" הוא עוצר רגע מלשתות, מביט בכוס.

"אבא?! עברנו לאזור חרדי..." רננה מזכירה. "כל החנויות כאן באזור הן בכשרות מהודרת".

"אין עליך", הוא מחייך באושר. "ייקח לי זמן להתרגל למציאות הזאת", דניאל חצי מתנצל על חוסר האמון ששידר.

רננה מחייכת, מניחה את המגש ביניהם.

“איפה הקפה שלך, ילדונת?”

“היה חסר להם מגשים עם ארבעה שקעים...” היא מתנצלת.

“אני לא יודע במה זכיתי שיש לי בת מקסימה שכזאת, רננה!” דניאל נרגש.

היא מושכת בכתפיה בחצי חיוך, ונעלמת בין הארגזים.

“ילדודס, קדימה”, דניאל מאושש אחרי כוס הקפה החם, מתחיל למיין את

הארגזים לפי חדרים. “כל אחד לוקח ארגז ושם בחדר שלו.”

גם הקטנים מושיטים ידיים, יודעים שככל שיעבדו מהר יותר, החדרים

הריקים והבלתי מוכרים יהפכו ידידותיים יותר.

הארגזים נעלמים לתוך החדרים בקצב משביע רצון. דניאל מנגב את מצחו

המיוזע, צליל חד מכיוון הטלפון שלו עוצר את העשייה שלו. הוא ממחר

לשלוף אותו מכיסו. “קריאה דחופה. שוד מזוין. התבצרות עם בני ערובה.”

“אני מגיע מיד”, הוא מקליד חזרה. מזנק, תופס את מפתחות הרכב, מישיר

מבט לעיניה השואלות של אשתו. “קריאה דחופה.”

“אז תרוץ”, היא מחייכת. שמונה עשרה שנה עם שוטר. היא כבר רגילה

להכול.

“את תסתדרי פה עם כל הבלגן?”

“הכל בסדר דניאל, רוץ!”

“מצטער מירי”, הוא זורק תוך כדי דילוג מהיר בין הקרטונים, לעבר דלת

הבית.

היא רק מחייכת, מלווה אותו במבטה כשיוצא. הוא חוצה את הרחוב, ממחר

לעבר המקום שבו החנה את רכבו.

•

“תנו עדכון”. ברכב דניאל מפעיל את הקשר המשטרתי. הנתונים זורמים

במהירות.

“שוד מזוין שהסתבר. חנות התכשיטים אננס במפגש הרחובות ולטון

אבניו והמאה שמונים ואחת. צעיר לבן שלף נשק ארוך, ככל הנראה תת

מקלע. מאיים על הקונים. הוא צעק שיארגנו לו תכשיטים ומזומן לתוך שק שהביא, הקשר מקרקש.

"צמד שוטרים שישבו במסעדה ברחוב הסמוך רצו למקום. הערכה היא שהשוודד קלט אותם, הצמיד את הנשק לראשו של אחד מאנשי הערובה והכניס את כולם לחדר פנימי בסמוך לכספת."

"בכמה בני ערובה מדובר?" דניאל ממשיך לדהור ברחובות, מברר מול המפקד שלו את הפרטים.

"על פי דיווח ראשוני של אחד העדים שברח מהמקום, יש ארבעה בני ערובה. זוג בשנות ה-30, אדם מבוגר, והמוכרת", צ'ארלי הריסון, מפקד התחנה ממשיך לעדכן.

"יש מידע ראשוני על החוטף?"

"לא. העד בהלם, מתקשה למסור מידע. עובדים על זה."

"אוקיי. אני פה". הוא חוצה בנסיעה זריזה את מרכז ניו יורק מתקרב לשכונת ברונקס. הזירה סגורה בסרטי אדום לבן משטריים. שוטרים רבים מאבטחים את האזור, לא נותנים להתקרב.

השוטרים במקום מכירים את דניאל הלבוש אזרחית, מישהו מורה לו על משאית הפיקוד הארוכה. "צ'ארלי כבר בפנים."

בסמוך הוא מבחין במשורייני של יחידת SWAT (המקבילה של יחידת הימ"מ בישראל), הלוחמים בהתארגנות לפריצה.

הוא עולה במדרגות המתכת, נכנס אל פנים המשאית, מהנהן לצוות לשלום. לוחץ יד למפקדו. "הכל על הכתפיים שלך עכשיו", צ'ארלי אומר לו בכובד ראש.

"יהיה בסדר!" דניאל מתיישב בעמדת התצפית, לוקח פיקוד. מולו פרושים מסכים רבים. הצוות הטכני השיג גישה למצלמות האבטחה של החנות. על מסכים נוספים רצים צילומי האבטחה של מצלמות הרחוב הפזורות באזור, הצוות מנסה להבין את המסלול של השודד. בהמשך יעלו גם צילומי קסדות הלוחמים.

"אנחנו כאן", צוות המסוק המשטרתי מדווח בקשר על הגעה למקום.

הצלפים מתמקמים בעמדות. "חפ"ק, כאן סטנלי. אני בעמדת ירי. חלון של הדירה ממול. מוכן לירי בפקודה".

"כאן צ'ארלי. קיבלתי", מגיב המפקד. הוא האיש הבכיר ביותר בשטח, הוא האיש שינהל את פריסת הכוחות והפריצה, אם יראו צורך בכך.

"חפ"ק, כאן אלפרד. עמדת ירי משמאל. על החלון הקטן מאחורי הדלפק. מוכן לירי בפקודה".

"קיבלתי", סימון נוסף מתווסף למפה האלקטרונית.

ברכב הפיקוד מנתחים החוקרים את סרטוני האבטחה, מנסים להבין קצת יותר על השודד. מיהו, מה הוא רוצה? לומדים תנועות גוף. קולו מושמע ברקע שוב ושוב. המטרה: הפקת נקודות הלחץ שאיתן ניתן יהיה להשתמש כדי לנסות לסגור את הסיפור ללא נפגעים.

צוות טכני נוסף, אחראי על מיסוך סלולרי סביב לחנות, על מנת למנוע מהשודד ליצור קשר עם סייענים או משתפי פעולה.

"יש לכם עיניים על מספר 1?" שואל צ'ארלי בקשר את הצלפים.

"לא. ההתבצרות היא בחדר ללא חלונות, בסמוך לכספת של החנות", מגיב אלפרד.

צ'ארלי נושך את שפתו במתח, עוקב ללא הרף אחרי המצלמות. הם יעשו הכל כדי לשנות את מאזן הכוחות. "אתה רוצה לנסות להתקשר?" הוא מביט לעבר דניאל.

דניאל מהנהן, מושיט יד לטלפון, מחייג לחנות.

הטלפון מצלצל.

הוא רואה במצלמות האבטחה את מסך האלחוטי מהבהב.

השודד לא ניגש.

"היי, הגעתם לחנות אננס, נשמח לדבר אתכם בשעות הפעילות". דניאל מנתק ומנסה שוב.

שלושה צלצולים. השודד נראה יוצא מהחדר הפנימי, אדם נוסף צמוד אליו כמגן אנושי.

השודד מרים את עיניו לעבר חלונות החנות, בוחן את עשרות השוטרים

והנשקים הפרוסים סביב. הוא מצטדד עוד מאחורי בן הערובה.
 "כאן סטנלי. אין לי ירי נקי", מדווח הצלף מהבניין ממול.
 "כאן אלפרד, אין ירי נקי", מדווח הצלף שמול החלון הקטן.
 במשאית הפיקוד המתח ניתן למישוש. כולם עוקבים אחר החוטף המרים את הטלפון האלחוטי מתוך הבסיס ונסוג חזרה פנימה.
 עדיין אין מענה. אבל לפחות יש נכונות לשיתוף פעולה.
 דניאל מנסה שוב. בצלצול החמישי זה קורה.
 "הלו", הקול של החוטף מנסה להישמע תקיף ומאיים, דניאל מיומן, הוא מזהה את אותות הפאניקה בקולו.
 "שלום לך. מדבר דניאל קליין. מתווך משטרה של האן וואי פי די (משטרת ניו יורק). מה שלומך?"
 "תזיזו ת'מצכם מפה הרגע! שמעת?" החוטף חותך את דניאל בצרחות.
 "אם תם רוצים לקבל ת'אנשים פה בחתיכה אחת!"
 "איך קוראים לך?" דניאל קר רוח, שומר על טון רגוע.
 "למה??? מ'זה משנה לך בכלל?" הוא צורח. "לכו מכאן! הרגע! או שאני הורג את כולם!"
 "אדוני, אני יודע שאתה מבוהל, העניינים הסתבכו קצת יותר ממה שתכננת, נכון? בסך הכל רצית לעשות מכה קטנה ולחזור הביתה עם קצת מזומן. אתה לא רוצח. אתה בסך הכל רצית קצת כסף..."
 "שקט!!! די עם זה!" השודד משתולל מעבר לקו.
 בום!
 ירייה בודדת קורעת את הדממה. ולאחריה צרחות של אנשים.
 אנשי החפ"ק מחליפים מבטים.
 "אנחנו מאבדים אותו", הרולד טיילור, מפקד יחידת ה-SWAT מניח יד על נשקו האישי. "אנחנו נכנסים!"
 "רק שנייה, תן לנסות", דניאל מנופף בידו. מתקשר שוב, מנסה לחדש את הקשר עם השודד, לקבל שליטה על המצב.

צ'ארלי מסמן למפקד ה-SWAT להמתין.

“הכל בסדר שם? מישהו נפגע?” דניאל מברר בכנות אמיתית.

שקט ארוך בקו, ולאחריו השודד צורח: “אני רציני מאוד!!! הפעם זה היה אזהרה. אזהרה אחרונה!”

“אנחנו יודעים שאתה רציני. תראה כמה שוטרים יש בחוץ... אנחנו לוקחים אותך ברצינות רבה. אנחנו פה כדי לדבר איתך.”

“לדבר?! לדבר?” השודד מתיז בזעם. “אין זמן לדיבורים. תזוזו כולכם מפה, אני לוקח ת'דברים ונעלם מפה”, הוא מתנשף. “אני נותן לכם חמש דקות לפנות ת'זירה, אם לא, אני יורה פה בכולם! הבנתם?”